

Ajánló sorok

Szent John Henry Newman a mélységek embere. Az élet felszínén mutatkozó ellentétek közül nem választja egyiket a másik ellen és nem is követi a felszínen az úgynevezett „arany középutat”, hanem az ellentéteket szembenálló partoknak tekintve a köztük levő mélységbe száll le mint lélekbúvár, vagy inkább mint a hívő és megkeresztelt emberben levő isteni mélységek kutatója.

Ebből a szempontból igen hasznos olvasni írásait.

Mindjárt az első fejezetben a másvilági életről, az örökkévalóságról és az úgymond világi feladatokkal terhelt hétköznapiokról ezt a megállapítást teszi: *„Valóban nem is könnyű mindkét igazságot egyszerre érvényesíteni és egybekapcsolni, hogy állandóan a jövődő életet tartsuk szem előtt, és mégis a földiben dolgozzunk”.*

Arról is elmélkedik, hogy a legnagyobb életszentiség fogalmához hozzátartozik a bűnösség bevallása, és hogy *„az üdvözültek még az égbe is magukkal viszik megváltott és újból befogadott bűnös mivoltuk megrázó megvallását”.*

Azt a felszínes és ma igen elterjedt, egyoldalú felfogást hazug magatartásnak tartja, amely Istennel kapcsolatban csak az ujjongást keresi, és elveti a Szentlélek nagy ajándékát, az istenfélelmet.

A félelemnek és vigasztalódásnak a keverékét találjuk meg a tanítványokban Krisztus feltámadása után. Az asszonyok „*nagy félelemmel és örömmel*” (Mt 28,8) hagyták el a sírboltot. „*Remegés és iszonyat fogta el őket, és senkinek semmit se szóltak, mert féltek.*” (Mk 16,8)

Az apostolok „*megrémülvén és félvén azt vélték, hogy lelket látnak*” (Lk 24,37). Örömben nem hittek, és csodálkoztak. Urunk pedig így szólt hozzájuk: „*Miért zavarodtatok meg, és miért támadnak ilyen gondolatok szívetekben?*” (Lk 24,38) Más alkalommal ezt olvassuk: „*Senki a tanítványok közül nem merte őt kérdeni: ki vagy, tudván, hogy az Úr az?*” (Jn 21,12).

Származhatott ez a hit késedelmeskedésből, félreértésből, vagy megzavarodás okozta pusztá meghökkenéstől, de így volt: ujjongtak és féltek is.

Még sokkal figyelemre méltóbb Szent János beszámolója Urunk megjelenéséről a Jelenések könyvében. Azért sokkal figyelemre méltóbb, mert Szent Jánosnak sem kételye nem volt, sem zavarban nem volt. Krisztus felemelkedett a mennybe, az apostolok megkapták a Szentlélek adományát: ő mégis „*lábához esék, mint egy halott*” (Jel 1,17).

Ezek megfontolása a mindenkori összes keresztény állapotára és reményére vonatkozó gondolkodásra késztet. Mi is várjuk Krisztus jövetelét, várnunk kell, imádkoznunk kell érte, de az mégis az „*ítélet ideje*”.

Nem folytatom; remélem, mindezzel hasznos kulcsot adtam a kedves Olvasó kezébe. Ez az olvasási

mód vezet engem is mindennap a felszínről a mély-
ségek felé, de úgy, hogy egy újabb lendülettel vissza-
küld a hétköznapiokba.

Newman így valóságos lelki vezetőnk egyéni éle-
tünkben, és igen aktuális egyetemes lelki vezetője a
mai időkben Krisztus egész Egyházának.

fr. Barsi Balázs

2020. szeptember 17, Szent Ferenc atyánk
stigmatizációjának ünnepén

4.

Kockáztatunk-e valamit Krisztusért?

Mint kereszténynek, kötelességünk, hogy kockáztassunk valamit az örök életért, a siker föltétlen bizonyossága nélkül... Különös kockázat lenne az olyan, amelyben semmi félelem, tét, veszély, gond, bizonytalanság nem lenne. Igen, ez kétségtelen, és ebben rejlik a hit nemessége és szépsége, ez az oka annak, hogy a hit minden erényt megelőz, és hogy mint megigazulásunk eszközlőjének, különös jelentősége van: mert ha hitünk van, akkor szívünk is van rá, hogy kockáztassunk valamit.

Ha tehát a hit a keresztény élet lényege, akkor kötelességünkül adódik, hogy Krisztus szavára kockára vessük azt, amink van, azért, amink nincs. És bátor szívvel, nemesen kell ezt cselekednünk, nem gyorsan és könnyelműen ugyan, de mégis anélkül, hogy kínosan vizsgálnánk, mit tegyünk, hogy latolgatnánk, mit adunk oda és mit kapunk érte: bizonytalanságban jutalmunk nagysága felől, bizonytalanságban áldozatunk terjedelméről, minden tekintetben Őrá támaszkodva, Őrá várakozva és bízva Benne, hogy megtartja ígését, bízva Benne, aki erőt ad nekünk,

hogy a magunk ígéretét megtartsuk, és így minden nyugtalankodás és gond nélkül haladjunk előre.

Kérdezze meg ki-ki magától, mit kockáztatott Krisztus ígéretének az igazságáért? Milyen tekintetben járna rosszabbul, feltéve – ami lehetetlen –, de mondjuk ki, feltéve, hogy reménye nem teljeseodnék?

Mit kockáztattunk Krisztusért? Mit adtunk oda az Ő ígéretének hitében?

Az apostol azt mondja, testvéreivel együtt a legnyomorultabb lenne minden ember között, ha a holtak nem támadnának fel (vö. 1Kor 15,19). Alkalmazhatjuk ezt valami mértékben magunkra? Azt gondoljuk talán pillanatnyilag, hogy bizonyos reményünk lehetett volna a mennyre. Igen, ezt természetesen elvesztenénk. De mégis milyen tekintetben járnánk rosszabbul mostani életünkben?

A kereskedő, aki a vállalkozásába bizonyos tőkét fektetett és rajta vesztett, nemcsak a nyereségre való reményét veszti el, hanem a nyereség reményében kockáztatott korábbi vagyona egy részét is.

Az a kérdés, mi a mi tétünk?

Valóban félek, hogy ha egyszer elkezdjük vizsgálni, akkor ráeszmélünk, hogy semmi olyan nincs, amit elhatározunk, semmi, amit megteszünk, semmi olyan, amit nem teszünk, semmi, amit elkerülünk, semmi, amit választunk, semmi, amiről lemondunk, semmi, amire törekszünk, amit el ne határoztunk, amit megtettünk vagy meg ne tettünk, el ne kerültünk, ne választottunk volna, amiről le nem mondtunk, ami-

re ne törekedtünk volna éppen úgy, mintha Krisztus nem halt volna meg és a mennyet nem ígérte volna.

Komolyan félek, hogy nagyon sok, magát kereszténynek mondó ember, bármilyen hitvallású legyen is, bármiként gondoljon és érezzen, bármilyen benső melegséget és megvilágosodást vagy szeretetet tulajdonítson is magának, ugyanúgy cselekednék, amint cselekszik, se sokkal jobb, se sokkal rosszabb nem lenne, ha a kereszténységet csak regének tartaná... Nincs bennük semmi – bár a keresztény hitet vallják –, ami valami vallási alapelvről tanúskodnék bennük, semmi, amit nem tennének meg akkor is, ha semmi más jutalom nem lenne várható, mint a síron inneni. Jutalmuk valami mostani, kielégítik pillanatnyi vágyaikat, nyugodtak és tisztességesek, mert ez valamiképp saját érdekük és hajlandóságuk – de nem kockáztatnak semmit, semmi tétet, semmi áldozatot, semmi károsodást, semmit Krisztus szavának hitében.

The ventures of faith, 1836. febr. 21.; Par. and pl. serm. IV.: 20.

Ha kegyelmed által elérem, hogy az égben nézhesselek, nem fogok semmi mászt látni, mint csak Téged, mert mindent, amit látok, Benned fogok látni, és azokat látva Téged látni. Amint már ideleht a földön is úgy van, hogy világoóság nélkül nem látom a dolgokat, s „látni” szokot annyit, mint a belőlük kiáradó sugarakat látni, így van ez abban az örök városban, „mert Istennek fényessége világítja meg azt, és szövétneke a Bárány” (Jel 21,23).

Med. and Dev.

A magyar szöveg fordítójáról

A kötet fordítója Salacz Gábor, akinek a magyar Newman-breviáriumot is köszönhetjük.

Szarvason született, 1902. május 15-én. A gimnáziumot Esztergomban, majd Pannonhalmán végezte mint kisszeminarista. 1919-ben a proletárdiktatúra miatt hazaküldték, így Szarvason érettségizett.

Az Eötvös Kollégium tagjaként 1924-ben művészet-történészként doktorált, majd Debrecenben, a bécsi Theresianumban, valamint a svájci St. Gallen-ben, az Institut auf dem Rosenbergben tanított

1942-ben a budapesti egyetem „A magyar egyházpolitika, 1867–1918” tárgykör magántanárává képesítette, utána a pécsi egyetemen tanított.

1946-ban „B” listára került, a Kisgazda Párt közbenjárására vették vissza állásába. 1950. októberéig a pécsi jogi karon adott elő. 1951 elején politikai okok miatt nyugdíjazták. Ezután alkalmi munkákat vállalt különböző üzemekben, gyárakban, ám továbbra is jelentős tudományos munkát végzett, csak sajnós az „íróasztalfiók számára”.

Jelen kötet érdekes módon már elkészültekor megjelent, egy igen szerény külsejű könyvecskeként, 1957-

ben. A 2. oldal beírása szerint egyházi engedélyt is kapott:

Nihil obstat. Dr. Ladislaus Dőry censor dioecesanus.
Nr. 1077/1956.

Imprimatur. Quinque-Ecclesiis die 31-a Decembris
1956. Franciscus m. p. episcopus.

A továbbiakból megtudjuk, hogy Pécssett jelent meg, magánkiadásban(!), 3000 példányban. Mindez igen különös, ha arra gondolunk, hogy ezekben az időkben az éppen csak eltűrt „hivatalos” egyházi kiadók is alig-alig jelentethettek meg néhány könyvet, azt is a legnagyobb állami cenzúra mellett, az Állami Egyházügyi Hivatal felügyelete alatt.

A témák mutatója

Ajánló sorok	5
1. Az isteni dolgok nagy doktora	8
2. A keresztény élete és munkája e világban	17
3. Mi, bűnösök	39
4. Kockáztatunk-e valamit Krisztusért?	59
5. A gyarlóság vétkei	62
6. Visszarettenésünk Krisztus jövetelétől	65
7. Keresztény töredelmesség	72
8. Felszabadító tudat	78
9. A lelkiismeret bizonyossága	82
10. Hagyatkozunk Istenre	87
11. Szenvedés és önmegtagadás	95
12. Bölcsesség és ártatlanság	97
13. Feltűnés nélküli hitvallás	102
14. Az emberi lét nagysága és kicsinysége	109
15. A Szentírás az élet szomorúságának tükre	116

16. A szentek fegyverzete	120
17. Sikertelenség és megnyugvás	127
18. Rokoni és baráti szeretet	129
19. Keresztény buzgalom	139
20. Keresztény tisztelet	143
21. A keresztény lélek felemelkedettsége	148
22. Az áhítatos lélek	153
23. Lelki nyugalom	162
24. Elkülönültségünk	170
25. Virrasszatok!	173
26. Feltámadásunk Krisztussal	180
27. Krisztus nyája	184
28. Szentek közössége	186
29. Útban a mennyei Sion felé	189
A magyar szöveg fordítójáról	195

Szeretné Kiadónk könyveit

MINDIG

22% kedvezménnyel vásárolni?

Ha igen, Önt is szeretettel várjuk
a *Szeretet Könyvklubba!*

Részletek felől érdeklődjön

Könyvesboltunkban:

Szeretet Könyvesbolt

1053 Budapest, Kossuth L. u. 1.

Telefon: (06/1) 266 61 61

Tekintse meg webáruházunkat:

www.szentgellertkiado.hu

e-mail: a@szentgellertkiado.hu